

เรื่อง “ทิศทางการศึกษาของเยาวชนไทยในอนาคต”

ณ ศูนย์แสดงสินค้านานาชาติ อิมแพค เมืองทองธานี

วันศุกร์ที่ 27 กันยายน 2545 เวลา 10.00 น.

ผมรู้สึกยินดีและมีเกียรติที่ได้มาบรรยายพิเศษ และได้มาร่วมในพิธีเปิดงาน “BCC FAIR 150 ปี กรุงเทพรุสเดียนวิทยาลัย” ในวาระครบ 150 ปีของโรงเรียนกรุงเทพรุสเดียนวิทยาลัย

ผมมีความรู้สึกเหมือนโรงเรียนญาติ เพราะผมจบจากโรงเรียนสายเคทอลิกคือ มงฟอร์ต คริสตังหรือคริสเดียน ผมไม่ได้คิดสตาจ์ แต่คนจบคริสเดียนและคิดสตาจ์คือเจ้าของ อิมแพคนี้ คือคุณอนันต์ฯ บังเอิญว่าพี่ภรรยาของผมจบจากโรงเรียนคริสเดียนทั้งหมด ลูกชายของผม จึงไปเรียน โรงเรียนคริสเดียน ผมไม่ได้นำลูกชายมาเรียนโรงเรียนคริสตังเหมือนผม เพราะว่าภรรยา เป็นผู้ปกครองที่บ้านจึงต้องยอมแพ้ ลูกจึงมาเรียนคริสเดียน วันนี้ผมตั้งใจที่ได้มาเจอลูกหลาน

ผมเห็นลูกหลานแต่งชุดนักเรียนกรุงเทพรุสเดียน ผมมีความรู้สึกที่ผมหนุ่มขึ้น ทันที เพราะเมื่อก่อนผมขับรถไปส่งลูกที่ซอยประมวณเป็นประจำ ไปรับบ้าง ส่งบ้าง แล้วแต่เวลาจะ อำนวย ผมเคยเป็นกรรมการสมาคมครูและผู้ปกครองอยู่ระยะหนึ่ง สมัยอาจารย์สิงห์โตฯ เป็นผู้ อำนวยการใหญ่ วันนี้อาจารย์สิงห์โตฯ ก็ยังไม่ค่อยแก่ แต่ผมแก่กว่าอาจารย์สิงห์โตฯ

สิ่งที่ให้ผมมาพูดวันนี้คือเรื่องของการศึกษาของเยาวชน ผมเชื่อว่าวันนี้โรงเรียน กรุงเทพรุสเดียนวิทยาลัยคงได้ปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้ การเรียนการสอนแบบใหม่ไปแล้ว เพราะถ้าท่านยังไม่เปลี่ยน แสดงว่าเอกชนก็ไม่ได้เร็วกว่าราชการเท่าไร แต่เชื่อว่าคงเปลี่ยนแล้ว ไม่ได้ถามแต่คิดว่าใช่ แต่คงเปลี่ยนไม่หมด เพราะว่าทัศนคติของครูเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งเป็นสิ่งไม่ง่ายที่จะ เปลี่ยนทัศนคติของครูให้สู่ระบบการเรียนรู้แบบใหม่ และสิ่งที่ปัญหอย่างหนึ่งคือหลักสูตรโดย กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเพิ่งเริ่มทดลองเปลี่ยน ซ้ำพอสมควรร แต่โรงเรียนจำเป็นต้องสอนเด็กตาม หลักสูตร ซึ่งก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง

ในอนาคตข้างหน้า ผมจะพยายามให้ระบบการศึกษารานั้น มีโครงสร้างที่ไม่ *legit* คือ ไม่ *standardize* จะพยายามวางโครงสร้างกว้างๆ หรือที่เรียกว่า *soft structure* เพื่อที่จะให้โรงเรียน นั้นได้ไปปรับและมีพัฒนาการของตนเอง เพราะวันนี้ ก่อนอื่นต้องเข้าใจว่า เราต้องเตรียมเด็กและ

เยาวชนของเราให้เป็น *Global citizen* ไม่ใช่เป็นเด็กไทยธรรมดา ต้องเป็นเด็กยุคโลกาภิวัตน์ ถ้าจะเป็นอย่างนั้น สิ่งที่เป็นส่วนผสมสำคัญของเด็กที่จะต้องมียกหนึ่งคือ ภาษาอังกฤษ เพราะเป็นภาษาสากล และวันนี้ผมดีใจที่โรงเรียนได้เปิดแผนภาษาอังกฤษชั้นละ 2 ห้องเรียน สองคือ คอมพิวเตอร์ หรืออินเทอร์เน็ต หรือจะเรียกเป็นภาษาที่กว้างกว่านั้นคือ Technology literacy สามคือ ความเข้าใจในวัฒนธรรมนานาชาติ หรือที่เรียกว่า International culture ถ้าเราเตรียมคนให้รู้ทั้งสามส่วนนี้เป็นพื้นฐาน หลังจากนั้นเรื่องคณิตศาสตร์ เรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องต่างๆ ก็เป็นอีกด้านหนึ่งของหลักสูตร

เราต้องเข้าใจก่อนว่า วันนี้โลกไปไกลมาก เรื่องของคอมพิวเตอร์ เรื่องของอินเทอร์เน็ต หรือเรื่องของ ICT (Information communication Technology) ที่เรากำลังเรียกร้องหา และเร่งเร้าให้มีการพัฒนาอย่างเต็มที่นั้น เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเทคโนโลยี ซึ่งยังมีเทคโนโลยีอีกมากมายที่จะต้องเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ Nano-technology หรือ Gnomics แต่ ICT เป็นเทคโนโลยีและเป็น Enabling Technology ที่จะเข้าไปช่วยทุกๆ เทคโนโลยี

ฉะนั้น เด็กไทยจะต้องถูกสอนให้มีความคิดสร้างสรรค์สูง เมื่อมีความคิดสร้างสรรค์สูงนั้น ผมอยากจะถามอยู่ว่า การที่เราจะให้เด็กมีวินัยและไม่มีวินัยนั้นคืออะไร เด็กแต่งตัวไม่เรียบร้อย เสื้อออกนอกกางเกง เราเรียกมาตี นั่นคืออดีต แต่ปัจจุบันตีไม่ได้ เพราะเด็กเดี๋ยวนี้ดียาก แล้ววิธีการเรียนการสอนของเรานั้น ผมจะเล่าให้ฟัง

ผมเคยเล่าหลายๆ ที่ หลายคนอาจเคยได้ฟัง คือมีโรงเรียนที่จังหวัดเชียงราย มีครูคนหนึ่งซึ่งสอนอยู่ในโรงเรียนสามัญเคยสอนอยู่ที่จังหวัดราชบุรี ไม่สอนเด็กในห้องเรียน แต่นำเด็กไปเรียนรู้ในแปลงนา นำเด็กไปปลูกมะระในแปลงนา แล้วสอนภาษาอังกฤษ สอนคณิตศาสตร์ สอนวิทยาศาสตร์ อยู่ในแปลงนานั้น ปรากฏว่าพอเด็กจบประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ไปต่อมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีแรกมีปัญหา มัธยมศึกษาปีที่ 2 พอไปได้ มัธยมศึกษาปีที่ 3 กลายเป็นเด็กเก่งทั้งหมด เพราะเด็กคิดแบบบูรณาการเป็น ต่อมาวันหนึ่งครูคนนี้ไม่สามารถอยู่ได้ในโรงเรียนนั้น จึงย้ายไปสอนที่จังหวัดเชียงรายไปสอนเด็กในหมู่บ้านยากจนที่จังหวัดเชียงราย มีวันหนึ่งสอนเลขคณิตคิดในใจ ถามว่าถ้านักเรียนมีเงินอยู่ 10 บาทไปตลาด ไปซื้อของ 3 บาท จะได้ทอนเท่าไร รับรองเด็กคริสเตียนตอบถูกทั้งหมด ก็จะตอบว่า 7 บาท แต่มีเด็กอยู่สองคนตอบแตกต่างจากคนอื่น คนหนึ่งตอบว่าทอน 2 บาท อีกคนหนึ่งตอบว่าไม่ทอนเลย ถ้าเป็นครูที่ไม่เข้าใจ ไม่มีความคิดสร้างสรรค์จะเรียกเด็กสองคนนี้มาตี บอกว่าทำไมโง่งอย่างนี้ แต่ปรากฏว่าเด็กสองคนนี้มีวิธีคิดที่ดี เขาจึงถามว่าทำไมทอน 2 บาท เด็กคนนั้นตอบว่าผมมีเหรียญห้าบาท 2 เหรียญ ใช้เหรียญห้าบาทซื้อของ 3 บาท ก็ได้ทอน 2 บาท ถูกไหม ถ้าเป็นสมัยก่อนให้ศูนย์ตัวใหญ่ ส่วนเด็กอีกคนตอบว่าผมมีเหรียญบาททั้งสิบ

เหรียญ ใช้ซื้อของ 3 บาท ก็ไม่ต้องทอน ถูกไหม ถูกนะครับ เพราะเขาไม่ได้บอกว่ามีธนบัตรใบละสิบบาท ไปซื้อของ 3 บาท แล้วจะได้ทอนเท่าไร ครูไม่ได้บอกว่าเงินที่มีอยู่ในกระเป๋าเป็นเงินอะไรบ้าง

เพราะฉะนั้นการเรียนการสอนสมัยใหม่นั้น เป็นสิ่งที่จะต้องรีบพัฒนาการ เพราะว่ากระบวนการทางความคิดได้เปลี่ยนไป เมื่อก่อนกระบวนการทางความคิดเป็นลักษณะของครูเป็นศูนย์กลาง หรือเป็น Inside out แต่สมัยใหม่นักเรียนเป็นศูนย์กลางคือ Outside In เป็นการเรียนรู้ร่วมกัน ครูต้องไม่ใช่เป็นผู้ที่รู้ทุกอย่างแล้วสมมุติว่าครูฉลาดกว่านักเรียน ไม่จำเป็น ครูมีประสบการณ์มากกว่านักเรียนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ถ้าเมื่อไรครูยอมรับว่าครูมีประสบการณ์มากกว่านักเรียน แต่ไม่ได้บอกว่าครูจะต้องฉลาดกว่านักเรียน ถ้าตรงนั้นจะเกิดการเรียนรู้ร่วมกันอย่างเต็มที่ เพราะนักเรียน 40 คนในห้องเรียน ท่านเห็นเด็กที่มีร้องคอรัสเมื่อสักครู่นี้ไหม คือสมองของเด็กสามารถพัฒนาได้ทุกอย่าง แต่ถ้าเราไปตีกรอบ (capture) ไว้ ไม่ให้เกิดกระบวนการคิดสร้างสรรค์ของเด็ก เรากำลังลดศักยภาพของพลังสมองของเด็ก เราต้องปลดปล่อยพลังสมองของเด็ก เป็นแนวคิดใหม่ทั้งหมด เขาบอกว่าความสำเร็จของกระบวนการเรียนรู้มีสูตรว่า $L = ASK + C$ นั่นคือ L คือ Learning A คือ Attitude S คือ Skill K คือ Knowledge และ C คือ Collaboration ดังนั้น การเรียนรู้ที่จะสำเร็จได้นั้น ต้องประกอบด้วย ทักษะ ทักษะ ความชำนาญ ความรู้ และความร่วมมือร่วมใจกัน จึงจะทำให้การเรียนรู้ นั้นสำเร็จ

ฉะนั้น วิธีการเรียนรู้ในปัจจุบันที่เด็กต้องเรียนพิเศษ ซึ่งวันนี้ผมยังก้มใจกับลูกของผมอยู่ ตกเย็นต้องเรียนต้องเรียนพิเศษ โกลัสนอเรียนกับครูสองคน วันเสาร์-อาทิตย์ ไม่ต้องพูดกับพ่อแม่เลย นั่งเรียนตั้งแต่เช้าจดเย็น อย่างนี้แสดงว่ากระบวนการเรียนรู้ยังเป็นลักษณะ assembly line approach เป็นลักษณะการผลิตแบบอุตสาหกรรม กรณีอย่างนี้ลำบาก ผมกำลังเร่งกระทรวงศึกษาธิการ คือเราจะต้องสร้างให้เด็กสามารถเรียนรู้ไปด้วยกันกับครู เมื่อเด็กเครียด เด็กก็จะหาทางออกแปลกๆ

การปฏิรูปการศึกษาแผนใหม่ ได้เน้นเพื่อให้ “เด็กเก่ง ดี มีสุข” ผมว่าถ้าเรียนพิเศษ รวมทั้งเสาร์และอาทิตย์ ไม่มีความสุขหรือครับ ไม่เรียนก็กลัวสอบตก เรียนก็เหนื่อย แต่เพราะว่ากระบวนการเรียนรู้ยังเป็นลักษณะของท่องจำ ผมเชื่อว่าวันนี้ยังเปลี่ยนแปลงได้ไม่เต็มที่อย่าลืมนะว่าครูทั้งหลายซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ ส่วนใหญ่เป็นผลิตผลของระบบการศึกษาที่ล้าสมัย เพราะฉะนั้นถ้าครูจะคิดว่าจะใช้กระบวนการเรียนรู้ใหม่ให้เด็ก ครูต้องปรับทัศนคติอย่างแรง ถ้าครูไม่

ปรับทัศนคติ ไม่มีทางที่จะบอกเพียงแต่ว่าเปลี่ยนวิธีใหม่ ครูต้องเป็นแบบนี้ ไม่มีทางที่ครูจะเปลี่ยนได้

ฉะนั้น วันนี้เชื่อผมเถิด ผมไม่ได้จบทางสื่อสาร ผมเรียนคอมพิวเตอร์มาเพียง 6 หน่วยกิต ทดแทนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ Ph.D. เพราะฉะนั้น ผมเขียนแค่ภาษา Quatrain เป็น แต่ผมสามารถพูดกับนักสื่อสาร นักคอมพิวเตอร์ได้ทั้งหมด เพราะว่าผมเรียนรู้ไปกับเขา เรียนรู้ไปกับเด็กๆ เวลาผมอยากจะเรียนรู้ ผมปล่อยสมองให้ว่างแล้วคุยกับเด็กจะได้ความรู้ ผมได้ไปทดลองแบบนี้หลายที่แล้ว ไม่มีอะไรที่เรียนรู้ไม่ได้เลย เขามีการเรียนรู้ตลอดชีวิต คือ Life long learning นอกนั้นยังไม่พอมันต้องมี Lift Learning คือการเรียนรู้เพื่อยกระดับการเรียนรู้ คือเรียนเพิ่มเติมไปเรื่อยๆ คนไม่ต้องจบอะไรก็เรียนได้

ฉะนั้น ต่อไปนี้การศึกษาแผนใหม่นั้น จะต้องให้เด็กมีความรู้ที่หลากหลาย และจำเป็นต้องเรียนรู้ในวิชาใดวิชาหนึ่ง แต่เป็นในลักษณะของการเรียนรู้ด้วยกิจกรรม หรือ Activity Based Learning ซึ่งจะบูรณาการวิชาที่เรียนเข้าด้วยกัน ยกตัวอย่างการสอนของครูที่เมื่อสักครู่นี้ให้ฟัง พาเด็กประถมศึกษาปีที่ 4 ไปเรียนที่แปลงมะระ ก็จะเป็นการสอนคณิตศาสตร์ไปในตัวคือ มะระลูกหนึ่งมีเมล็ดประมาณเท่าไร ทั้งหมดได้เมล็ดเท่าไรที่จะนำไปขาย ควรจะได้เงินเท่าไร และเมื่อแปลเป็นภาษาอังกฤษก็เป็นการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรียนเรื่องวิชาเกษตรไปในตัว ซึ่งเป็นการบูรณาการทั้งหมด และที่โรงเรียนดรณสิกขาลัย เด็กประถมศึกษาปีที่ 1-3 เรียนด้วยกัน เรียนเป็นภาษาอังกฤษแล้วไปสอนทำคุกกี้ จะรู้วิชาฟิสิกส์ด้วยความร้อน เรียนคำนวณว่าคุกกี้แผ่นหนึ่งต้องใช้แป้งสาลีเท่าไร ยีสต์เท่าไร นั่นคือกิจกรรม การเรียนรู้แผนใหม่ แต่จุดอ่อนของโรงเรียนในวันนี้ก็อย่างหนึ่งคือ ปริมาณมากขึ้นคุณภาพจะด้อยลง นั่นคือการผลิตมากๆ จะไม่มีสถานที่และจะไม่มีเวลาดูแลและใส่ใจเด็ก แต่การเรียนรู้ร่วมกันนั้น กลุ่มต้องไม่ใหญ่เกินไป ถ้ากลุ่มใหญ่เกินไปการเรียนรู้ร่วมกันจะทำได้

ฉะนั้น ทิศทางในการเรียนรู้ร่วมกันข้างหน้า เด็กนักเรียนวันนี้ โดยเฉพาะมัธยมศึกษาปีที่ 6 มหาวิทยาลัยยุคหน้าจะต้องเป็นมหาวิทยาลัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่เป็นลักษณะของ Interdisciplinary คือการเรียนรู้ข้ามวิชามากขึ้น ถ้าใครคิดว่าอยากจะสอนให้รู้เพียงเรื่องเดียว วิชาเดียวนั้นจะแคบและจะล้าสมัย ผมยกตัวอย่างเรื่องหนึ่ง คือบ้านเรามีนักบัญชีเก่งๆ ที่เรียนมาทาง accounting จบเกียรตินิยมจากจุฬาฯ ธรรมศาสตร์ เป็นต้น มีนักการเงินเก่งๆ ไปต่อ MBA มานั่งทำงาน เราว่าขั้นยอดแล้ว แต่วันนี้ต่างประเทศไปอีกขั้นหนึ่งแล้ว เขามี Financial Engineer เขานำคนจบวิศวกรรมศาสตร์ไปเรียนทางการเงิน นำคนจบการเงินไปเรียนวิศวกรรมศาสตร์ คือเรียนบางวิชา

เช่น Stochastic Calculus Mathematics Computer finance Financial marketing ไปเรียนผสมผสานกันทั้งหมด จะได้ความรู้อีกชั้นหนึ่ง

วันนี้ ถ้านักเรียนยังเรียนท่องจำและเรียนแคบๆ เรียนแบบไม่มีบูรณาการ ไม่มีลักษณะของการเรียนด้วยกิจกรรม และไม่เรียนรู้ไปพร้อมกันระหว่างครูกับนักเรียน ครูไม่ทำหน้าที่อำนวยความสะดวกและคิวเตอร์ ครูยังเป็นครูที่สอนอยู่ เรากำลังจะสร้างเด็กให้แคบ เมื่อเด็กแคบจะตันไม่ต้องอะไรมาแนะนำเด็กเก่งที่จบเกียรตินิยม แล้ไปทำงานให้แคบก็ด้อยกว่าคนอื่นแล้ว เช่น เด็กคนหนึ่งจบบัญชีเกียรตินิยมจากจุฬาฯ ไปทำงานธนาคาร ทำงานด้านเดียวแคบตลอด ก็เป็นตั้งแต่ Tailor จนถึง Cashier แต่ขณะเดียวกันเพื่อนอีกคนหนึ่งเรียนอ่อนกว่าไปทำงานในบริษัทที่มีบูรณาการความเข้าใจการทำงานหลายอย่าง ปรากฏว่าพอถึงอายุหนึ่ง คนที่จบเกียรตินิมนั้นมีความรอบรู้ด้อยกว่าเพื่อนที่เรียนไม่เก่ง และไม่สามารถไปทำงานในตำแหน่งที่เงินเดือนสูงได้เลย เพราะเพื่อนคนนั้นตอนเริ่มต้นอาจจะน้อยกว่า แต่พอโตขึ้นสามารถทำงานเงินเดือนหลายแสนบาท แต่เพื่อนอีกคนยังได้รับเงินเดือนในหลักหมื่น ทั้งๆ ที่จบเกียรตินิยม เพราะว่าเพื่อนคนนั้นไม่ได้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต คือทำงานแทนเครื่องจักรเท่านั้นเอง สูงกว่าเครื่องจักรคือพูดด้วยได้ แต่เพื่อนอีกคนหนึ่งทำงานด้วยการใช้ความคิด มีการเรียนรู้ไประหว่างการทำงาน และมีการฝึกฝน มีการเรียนเพิ่มเติมตลอดเวลา

ฉะนั้น การเรียนรู้ในโลกยุคใหม่จะต้องเรียนในลักษณะเรียนร่วมกัน เรียนไปด้วยกันและเรียนรู้ตลอดชีวิต รวมทั้งเรียนแบบบูรณาการ เรียนวิธีคิดอย่างบูรณาการ เดียวนี้มหาวิทยาลัยยังต้องท่องกันอยู่ แทนที่จะเรียนทฤษฎีให้เข้าใจในห้องเรียน แล้ไปเรียนกิจกรรม ผมบอกได้เลยว่าจากวันนี้กับอีกสิบปีข้างหน้า ระบบการเรียนการสอนจะเปลี่ยนไปคนละเรื่อง ผมใช้คำว่าระบบการเรียนการสอนแบบหลุดโลก เพราะจะเปลี่ยนวิธีใหม่ทั้งหมด ฉะนั้น วิธีที่ดีที่สุดในวันนี้คือการปลดปล่อยพลังสมองของเด็ก หรือ release brain power ของเด็ก อย่าไปบีบสมองของเด็ก บังคับให้เด็กทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้

ภาษาของการปฏิรูปการศึกษาที่ว่า **เก่ง ดี มีสุข** ความจริงคือ เก่งคือ *Intelligence Quotient* คือมี *IQ* ที่ดี ซึ่งจะถูกพัฒนาด้วยการเรียนรู้และพันธุกรรมโดยกำเนิด ส่วนที่สองคือ ดีและมีสุขได้แก่ *Emotion Quotient* หรือ *EQ* เพราะเรามีปัญหาอะไรในวันนี้ เด็กเก่งมีปัญหา *EQ* แย่ แต่ *IQ* ดี เวลาดูหนังสือและทำการบ้านแอบดูกลัวเพื่อนเห็น ไม่มีสมาคมกับเพื่อน ไม่คบเพื่อน คบแต่ตำรา อย่างนั้น ก็มีด้านเดียว แต่การมี *EQ* ต้องมีเขavnปัญหาทางอารมณ์หรือมีความสามารถทางอารมณ์ หมายความว่า การคบเพื่อน การอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข สามารถปรับตัวได้

แต่มีอีกหนึ่งตัวคือ *Adversity Quotient* หรือ *AQ* แปลว่ามีความอดทน มีความสู้บากบั่น ดังนั้น ถ้าพัฒนาเด็กต้องคำนึงถึง หนึ่งคือ มีความสามารถในการเรียนรู้ สองคือมีการปรับตัวทางอารมณ์ที่สามารถอยู่ร่วมกันกับเพื่อนฝูงได้อย่างมีความสุข และสามคือต้องมีความมานะอดทนบากบั่น

ฉะนั้น วัตถุประสงค์พื้นฐานคือเราต้องการสร้างให้เด็กมีสามตัวนี้ให้ได้ กิจกรรมทั้งหลายต้องสามารถสร้างให้ได้ทั้งสามทาง เมื่อสร้างได้ทั้งสามทางแล้วเด็กจะเรียนรู้ของตนเองตามความสามารถ ตามความชอบ ฉะนั้น ผู้ปกครองอย่าบังคับ เพียงแต่ให้ข้อมูลลูก อย่าบังคับว่าต้องไปเรียนแพทย์ อย่าบังคับว่าต้องเรียนวิศวกรรมศาสตร์ และบางทีบางครั้ง ถ้าเราคาดหวังลูกมากเกินไป ลูกจะไม่กล้าพูดกับเราในเรื่องที่แตกต่างเพราะกลัวเราผิดหวัง แล้วจะไปดีนรณ และเมื่อไม่สำเร็จก็จะไปหาทางออกในทางที่ผิด ขอให้ผู้ปกครองเพียงแต่ให้ข้อมูลกับลูก แพทย์เป็นอย่างไร วิศวกรเป็นอย่างไร นักบัญชีเป็นอย่างไร นักการเงินเป็นอย่างไร ให้ข้อมูล แล้วลูกเป็นคนเลือก ครูก็มีหน้าที่ให้ข้อมูล และเด็กจะต้องตัดสินใจเอง การให้แนวทาง ให้ข้อมูลมากๆ และให้วิธีคิด เป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุดในยุคนี้ อย่าไปชี้ทางให้เดิน

การศึกษาแผนใหม่ที่กำลังจะทำอยู่ในวันนี้ คงต้องทำไป ปรับปรุงและพัฒนาไปด้วย เพราะคงต้องใช้เวลาในการปรับทัศนคติของครู ผู้ปกครอง และนักเรียน เราคงต้องช่วยกันคือความร่วมมือร่วมใจกันจะต้องเกิดขึ้นระหว่างครู ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครอง รวมทั้งองค์การศาสนาทั้งหลาย

เมื่อสักครู่นี้ ผมฟังอาจารย์เรื่องพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของทุกศาสนาอยู่กับเรา ถ้าเราทำความดี เราเป็นคนดี เราอย่าไปไล่พระผู้เป็นเจ้าออกจากตัวเราด้วยการทำความเลว เพราะเราทำความเลวพระผู้เป็นเจ้าก็ไม่อยู่กับเรา แต่พร้อมที่จะกลับมาอยู่กับเราถ้าเราเลิกทำความเลวและกลับมาทำความดี นั่นคือหลักของทุกศาสนา สรุปแล้วพระเจ้าของทุกศาสนาคือความดี ผมหวังว่านักเรียนทั้งหลายคงจะระลึกถึงความดี เพราะไม่ได้แก่ใคร แต่ได้กับเราเอง และต้องมีความคิดสร้างสรรค์ที่จะเรียนรู้

ในอนาคตข้างหน้าระบบการเข้ามหาวิทยาลัยจะไม่มี วันนี้เราใช้ระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัย แต่ต่อไปข้างหน้าจะใช้ระบบคัดเลือก (Admission) ในสหรัฐอเมริกาใช้ระบบคัดเลือก (Admission) ทั้งหมด การใช้ระบบการสอบเข้านั้น ทำให้เด็กที่บางทีฉลาดกว่าแต่ไม่ได้รับการฝึกสอนวิชา ที่จะสอบเข้าได้ดีเท่ากับเด็กสอบเข้าได้ก็มี จึงทำให้เราไม่ได้พัฒนาเด็กทั้งประเทศ ซึ่งความจริงแล้วเด็กที่ฉลาดน้อยกว่าต้องได้รับการพัฒนาด้วย ดังนั้น ระบบนี้จะเปลี่ยนไปในอีกไม่ช้า แต่มัธยม

ศึกษาปีที่ 6 นี้ ยังคงต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยก่อน แต่เด็กมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่แน่ ถ้าทันก็จะเป็นระบบ Admission

ทิศทางการศึกษาของเยาวชนข้างหน้านั้น ผมเรียนได้เลยว่าเราจะเน้นเพื่อเพิ่มศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ของประเทศไทย ให้เป็น *Global Citizen* จะเน้นในเรื่องภาษา เรื่องความเข้าใจในวัฒนธรรมนานาชาติ เรื่องคอมพิวเตอร์ และแน่นอนว่าเราจะปูพื้นในเรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องคณิตศาสตร์ในวัยเด็ก เพื่อให้เด็กมีทางเลือกในอนาคตได้มากขึ้น ไม่ใช่ว่าไม่มีทางเลือก

ผมอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่ชื่อ *Match Genes* เขาพูดถึงว่า ความจริงคนที่เป็่นนักศิลปะ เป็นนักภาษา ไม่ได้หมายความว่าต้องอ่อนคณิตศาสตร์เสมอไป เพียงแต่ว่าการพัฒนาการตั้งแต่แรกที่เกิดจากความชอบและไม่ชอบ คนที่เป็นนักศิลปะเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ คนเป็นนักคณิตศาสตร์ก็เป็นคนมีความคิดสร้างสรรค์

ฉะนั้น ความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นหัวใจสำคัญของการสร้างเด็กยุคใหม่ มนุษย์พันธุ์ใหม่ต้องมีความคิดสร้างสรรค์สูง ดังนั้น ครูต้องตระหนักตรงนี้ว่าการที่เด็กมีความคิดสร้างสรรค์อย่าไปคิดว่าเป็นเด็กเกรงเสมอไป บางครั้งเด็กอาจจะอยากคิดแตกต่าง ถ้าเป็นการคิดแตกต่างที่สร้างสรรค์ต้องส่งเสริม นั่นคือ ส่งเสริมการคิดแตกต่างอย่างสร้างสรรค์ ถ้าไม่เช่นนั้นเด็กจะไม่มีทางออกแต่อย่าให้เด็กคิดแตกต่างที่ไม่สร้างสรรค์เท่านั้นเอง

ผมคงพูดถึงแนวปรัชญาที่ว่า ไปของความคิดในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ของเด็ก และเยาวชนไว้เพียงเท่านี้ ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า 150 ปี ของโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ซึ่งได้สร้างทรัพยากรบุคคลให้กับประเทศมากมาย หลายคนเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ ท่านองคมนตรีก็เป็นตัวอย่างสำคัญของประเทศที่เป็นผู้ใหญ่ที่เคารพรักของชาวคริสเตียนทุกคน ผมหวังว่าตัวอย่างดีๆ เช่น ท่านปลัดกระทรวงคมนาคม ท่านอธิบดีกรมป่าไม้ และหลายๆ คน ที่นั่งอยู่ในที่นี้ คงจะเอ่ยไม่หมด ศิษย์เก่าคริสเตียนทั้งหลาย คงเป็นตัวอย่างและเป็นกำลังใจที่ดีให้แก่ศิษย์ปัจจุบันของคริสเตียนทุกคนที่จะมุ่งมั่นทำความดี เพื่อจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มาช่วยกันสร้างประเทศ

ผมต้องขอขอบคุณ คนแจวเรือจ้างคือครูทั้งหลาย ที่แจวเรือส่งผู้โดยสารคือเยาวชน ลูกศิษย์ของท่านมาชุดแล้วชุดเล่า ผมขอเป็นกำลังใจให้ท่านที่จะต้องปรับทัศนคติและทำงานใกล้ชิดกับเด็กต่อไป การเรียนรู้ยุคใหม่นั้น ทั้งครูและนักเรียนต้องร่วมแรงในการเรียนรู้ ถ้าครูและนักเรียนเครียดในการเรียนรู้จะไม่ได้อะไร จะต้องร่วมแรงและต้องสนุกกับการคิดร่วมกันและทำร่วมกัน สิ่งนั้นจะทำให้เด็กมีความสุขในการเรียน ผมขอขอบคุณผู้บริหารโรงเรียนที่ช่วยกันรักษามาตรฐานการบริหารการศึกษาผลิตนักเรียนออกมาถึง 30,000 กว่าคนแล้ว และจะต้องทำต่อไป หากมีอะไรที่รัฐบาลจะต้องรับรู้ ทำความเข้าใจ เกี่ยวกับการทำงานที่อาจจะไม่ส่งเสริมให้เด็กเก่งขึ้น หรือทำให้

โรงเรียนไม่สามารถผลิตเด็กได้ดีตามที่เราคูยกกันในวันนี้ ขอให้บอกกล่าวกันได้ ผมพร้อมที่จะร่วมมือกับท่านในการที่จะสร้างเด็กไทย โดยเฉพาะเด็กคริสเตียนให้เป็นเด็กที่มีความรู้ ความสามารถ และสามารถที่จะรักการเรียนรู้ ใฝ่การเรียนรู้ตลอดไป

ผมขออำนวยการให้ทุกๆ ท่านประสบแต่ความสุข ความเจริญ ขอให้เด็กนักเรียนของเราทุกคนเป็นเยาวชน และเป็นผู้ใหญ่ที่ดีของประเทศไทยต่อไป ขอขอบคุณ สวัสดิ์ครับ